

КАК ЛИСА ОЖЕНИ САЛАХБАЯ

Превод от руски: [Неизвестен], —

chitanka.info

Веднъж Лиса си вървяла из гората бавно и предпазливо. Изведнъж ѝ замирисало на печена птица. Лиса се спряла, помислила малко, после се затичала бързо по посока на миризмата. Спуснала се към потока и видяла скоро загасено огнище.

„Тука е имало скоро хора!“ — решила Лиса.

Вдигнала нагоре глава и видяла на едно от дърветата да виси печена птица.

„Сигурно са я забравили. Ей, че ще си хапна!“ — казала си Лиса и даже слюнките от устата ѝ потекли.

Затичала се тя, подскочила и хванала печената птица. Но веднага запискала:

— Олеле, пусни ме!

Ала стоманените пружини на капана я стиснали здраво за краката. Започнала лисицата да се мъчи да се освободи, но напразно. Съвсем отслабнала за една нощ.

На сутринта дошъл ловеца и като видял лова, извикал:

— Добре че ти, кумичке, си се хванала — сега ще поживея.

— Та нима ще забогатееш толкова много от една лисича кожа? — казала лисицата на ловеца.

— Виждам, Лисо, че ти е жал да се разделиш с кожата, — казал ловецът и замахнал върху ѝ с тояга.

— Не ме убивай и аз ще те направя богат: ти ще имаш и добитък и хубава шатра и красива жена.

— Примамлив език имаш, лисанке, но сърцето ти е жестоко.

— Ловецо, ти си по-хитър от мене. Ако те измамя, пак ще ме хванеш и тогава жива ме одери.

— Е, добре, веднъж ще повярвам и на лисица! — казал ловецът и я освободил от капана.

Лисицата побегнала из степта към жилището на богат стопанин. Стигнала в шатрата му и казала:

— Изпраца ме моят богат господар Салахбай да му дадеш дъщеря си за жена.

— Ще му я дам, но искам за нея голям откуп.

— Искай. Но ще ти заплатим със зверове.

— И така може. Докарайте ми петдесет лисици, петдесет вълка и петдесет язовеца.

— Съгласна съм! — отговорила лисицата.

— Добре! — казал богатият стопанин. — С какво да те нагостя сега, кумичке? Ти кумис не обичаш.

— Нагости ме със сурово месо.

Хапнала си Лиса добре и взела и със себе си голям къс месо.

Върви лисицата из гората и ето насреща ѝ се задал гладен вълк.

— Ох, че вкусно месо! Сестричке, дай ми парченце.

— Брей какъв си, аз го нося на децата си, а пък ти ако искаш да си хапнеш добре, събери петдесет вълка, ще ви заведе всичките на гощавка при един познат стопанин и той ще ви нагости славно.

Затичал се вълкът, премята се от радост и вика колкото му глас държи, събира вълци.

Събрали се петдесет вълка и с лисицата напред тръгнали на гости.

Чул стопанинът как конете запръхтели подплашени и излязъл из шатрата.

Лиса му извикала:

— Отваряй железните врати, приеми вълците и добре ги нагости.

Стопанинът затворил вълците в кошарата и нагостил пребогато сватята лисана.

Лисицата си хапнала добре и пак взела със себе си хубав къс месо. Тръгнала из гората към язовците. Измамила и тях и ги завела при стопанина.

После отишла в гората да събира лисици. Тях тя уговаряла:

— На сватбената гощавка на моя приятел Салахбай ще ни гощават десет дена.

Така тя закарала на богатия стопанин и петдесет лисици, последният откуп, и отишла да доведе жениха.

Отишла Лиса при Салахбай и му казала да се приготви за сватба.

Усмивнал се тъжно ловецът и казал:

— Как ще се покажа пред невестата? Дрехите ми са съвсем изпокъсани, нямам пари да купя подаръци, даже и кон нямам, с който да ида...

— Аз ще те облека с дрехи, по-красиви от които не могат да се намерят.

Лисицата го научила и му помогнала да си ушие от листа и цветя дрехи и тръгнали към невестата.

Жилището на богатия стопанин се намирало на брега на река. Рано сутринта Салахбай и лисицата стигнали до реката.

— Ти стой до реката, а аз ще викам. Като излязат хора из шатрата и те видят, хвърли се във водата и плувай.

Застанал Салахбай до водата, а Лиса завикала:

— Помощ, загиваме!

Изтичали хора из шатрата и видели как блеснали златистите дрехи на ловеца.

Плувал Салахбай, а дрехите му се разкъсвали и водата ги отнасяла.

Когато го извадили из водата, Лиса заразправяла на всички:

— Голяма беда ни се случи по пътя: нападнаха ни разбойници, взеха ни скъпите коне и ни гониха чак до тук, но не можах да ни хванат, защото се изплашиха от вас.

Облекли жениха с кадифени дрехи и хубави обувки.

Направили после голяма сватба. Десет дни яли и пили и на единадесетия ден тръгнали за дома на Салахбай.

Тогава женихът се изплашил вече съвсем и даже искал през нощта да избяга в планината. Но лисицата му казала:

— Върви и се не бой. Сега ще поживеем най-после добре.

Тръгнали Салахбай с младата си жена, баща ѝ, майка ѝ и гостите. А лисицата изтичала напред. По пътя тя видяла голямо стадо овце.

— Чии са тия овце? — попитала тя овчарите.

— На змея Айдагар, — отговорили ѝ те.

— Ох, лошо ви чака! — заговорила жално лисицата.

— Защо?

— Виждате ли хей там гдето се вдига прах в степта. Идат страшни юнаци. Вашият господар Айдагар е техен враг. Те ще ви убият заедно с него.

Изплашили се овчарите, не знаят какво да правят. А Лиса им казала:

— Не бойте се. Като ви питат чии са тия стада, кажете, че са на Салахбай. Той е приятел на юнаците и те няма да ви направят нищо.

Лиса продължила да бяга по-нататък. Като минала край стадата коне на Айдагар, тя научила и пазачите на конете как да се спасят от страшните юнаци.

И всички овчари, и говедари, и коняри отговаряли на гостите:

— Тия овце са на Салахбай, тия коне са на Салахбай. Вървели гостите и се чудели на голямото богатство на Салахбай.

А Салахбай сам се чудел на голямото си богатство и треперел от страх да не научат за неговата бедност, защото може да го убият заради измамата.

— Да бягаме в планината, докато не са ни още убили! — казал той тихо на Лиса.

— Едно парченце овча тор може да развали цяла кофа масло. Не бъди глупав и стой по-важно на седлото. Богатият язди важно, бедният се клатушка.

Скоро видели те голяма бяла шатра разположена в цъфтяща долина.

— Ето нашата шатра се вижда вече! — завикала радостно Лиса.

Всички конници искали да се спуснат галоп нататък, но лисицата ги спряла и казала:

— Вие почакайте тука, а аз ще ида да приготвя всичко за посрещането.

Лисицата изтичала напред.

Тя се вмъкнала в шатрата на Айдагар и заговорила със сълзи на очи:

— Ох беда, ох каква беда: идат страшни юнаци. Ето ги — търсят те, за да те убият.

Изтичал Айдагар навън и погледнал в степта: вдигал се пушек, сякаш огньове горят. Изплашил се Айдагар и попитал Лиса:

— Какво да правя сега?

— Мъчно може да се избяга от тях, защото конете им са по-бързи от вятъра. По-добре се скрий в сеното, а пък аз ще кажа, че си избягал.

Змеят я послушал и се скрил в сеното. Тогава тя подхвърлила в него горяща главня.

Салахбай и гостите видели, че при шатрата гори голям огън и долетели.

Лиса ги посрещнала с поклони като им предлагала да се освежат с кумис.

Шатрата на змея била натъпкана до горе с каквото поискаш. Змеят изгорял в сеното и Салахбай станал господар на всичките му стада и богатства.

Направили голяма и хубава сватба. Десет дни гостите яли, пили и се веселили. После всички се разотишли и Салахбай останал да си живее с младата хубава жена.

При тях останала да живее и хитрата Лиса. На нея не ѝ се искало да се върне в гората, където невинаги се намира прясно месо и където ловците поставят всякакви капани.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.